

היתה שכנה-אינה ע'ז

אסתר, עזבת אותנו מוקדם, ולדאבוני לא יכולתי להיפרד ממך.

יש הרבה חברים שהכירו אותך רק בשנים האחרונות, אבל לי יש הרבה זכרונות...

אני זוכרת, איזו מטפלת מסורה היית לנו בבית-התינוקות של אהוד. היה חוסר בגדים לתינוקות, בגלל גשם ומכבסה במנסורה, אבל את דאגת לתינוקות שלנו והם לא נשארו בלי חיתולים - כי את הלכת ממקום למקום, למצוא מה שהיה נחוץ להם.

היה טוב שם. המטפלת נכנסת - "בוקר טוב", עם חיוך לבבי. והמסיבות? כן, במסיבות נהפכת ממטפלת לשחקנית. הצטיינת בהומור וביכולת להופיע בחופשיות על הבמה.

השנים חלפו ואת נכנסת לתקופה בעייתית. כאב לי הלב, כשהייתי נכנסת לבית הקודם שלך. הכול היה סגור - התריסים, החלונות, הדלת... הוקל לי מאוד, כשבאת לגור בשכונה הטובה וה"חברתית" שלנו. עכשיו בבית שלך היה תמיד אור, החלונות והתריסים היו פתוחים. היית יוצאת לדבר בידידות עם השכנים בדרך. אם הזמינו אותך לאיזו מסיבונת, השתתפת בכול: הבאת עוגה, עזרת בהכנות ובסידורים בסוף הערב; השתתפת בשירה בצוותא, האהובה בשכונה שלנו. היה כאילו הרגשת "בבית" עם כולנו.

בתקופה זו הכרתי אותך הרבה יותר. נהניתי ללכת איתך לחוגים (הערב, בחוג של רג'י, חסרת לנו...)
ובכל זאת לא יכולתי לעזור לך הרבה. כנראה לא הבנתי אותך מספיק - וחבל.

אסתר, אני אזכור אותך. ובמיוחד לא אשכח את השינוי לטובה שראיתי בשנים האחרונות, כאשר היית שכנה בשכונת המבוגרים.